

Atlantic City

- New Jersey, USA

Město, jež prolomilo nevadský monopol
(padesátéosmé pokračování)

Za druhé světové války se některé hotely Atlantic City změnily v kasárny. Vedle otevřených zábavních center v r. 1942 nejvíc lákala kousek za městem první nudistická pláž pro obě pohlaví.

Výňatek z knihy

KASINA

Svět napětí a zábavy

Vydalo Nakladatelství Olympia, a.s.
SAZKA - OLYMPIA 2002

Edice Sazka
autor Ivo Kasal

JUDr. Ivo Kasal

Přítomnost amerických vojáků ve městě znamenala další nárůst nelegálních her, neboť tak velké množství lidí se prostě nějak bavit muselo. Jejich ožebračování se však nelíbilo zástupcům města, kteří se obávali o jeho reputaci, a tak v r. 1943 provedl šerif James Cermack nečekanou razii v luku Babettes, kde zabavil herní zařízení za statisíce dolarů – vše pro sportovní sázky, stoly na kostky i ruletu. Stabbins se ocitl za mřížemi, později dostal pokutu 5000 dolarů a zákaz podnikání v oboru.

Když válka skončila, ukázalo se, jak důležitý byl pobyt vojáků ve zdejší oblasti. Mnozí z nich se sem teď vraceli, zde se oženili nebo i usadili, anebo jen vzpomínali. Město jejich přítomnost nutně potřebovalo, protože mu vyrostl

vážným konkurent ve floridských rekreačních centrech. Magistrát Atlantic City se proto všemožně snažil, aby popularitu města udržel. Nabídl je dokonce k trvalému usídlení OSN. Jeho zástupci si město v roce 1946 prohlédli, ale potom se rozhodli pro New York.

V r. 1948 Joseph Hackney opět jednou přitáhl k Atlantic City světovou pozornost, když před zraky turistů, fotografů a kameramanů vyskočil z letící vzducholodi do moře. Ale nestačilo to, neboť tradiční zájem upadal. Zastupitelé města znovu řešili jak dál s nárůstem podvodných her – skořápek a kostek -, jakož i prostituce a opilství. Oprášili proto návrh na vyřešení všech uvedených starostí legalizací gamblingu, jeho zpoplatněním a kontrolou.

Pozice ilegálních provozovatelů však zůstávala natolik silná, že ani tentokrát k legalizaci nedošlo. Místo povolených her, jež by konkurovaly stále známějším prosperujícím nevadským podnikům, se Atlantic City mohlo chlubit maximálně tím, že se zde v r. 1952 nechal Donald Harrison pohřbít na 42 dnů ve skleněné rakvi, nebo soupeřením číšníků v porcování krocana, závodech tácy či soutěži liftboyů.

Magistrátu již bylo jasné, že dostatečnou pozornost turistů nepřikládá ani největší žárovka světa (75 000 W) darovaná firmou General Electric, ani všudypřítomná cukrová vata, hotdogy, zmrzlina či oříšky u desítek dětských atrakcí. Ve městě se již musí začít legálně hrát! Hlasy po otevření heren se ozývaly stále častěji. Zvláště po dalším zátahu (9. srpna 1958) na ilegální gambling v klubech Bath a Turf, kde se již hrály všechny kasinové hry bez jakýchkoli limitů. V té době ovšem již o nevadském Las Vegas věděl snad každý Američan a město získávalo pozici turistického centra první velikosti. Na rozdíl od něj si Atlantic City udržovalo turisty jen s největším vypětím, protože mu pomáhaly hvězdy showbyznysu jako Paul Anka či Frank Sumatra a v r. 1964 i Beatles. V kinech se znovu promítaly filmy s městskými motivy jako Občan Kane nebo Tři děvčátka v modrém, kde zazněla i píseň o boardwalku. A stále to bylo málo.

Konkurence rostla. Rok co rok se objevoval stejný návrh na legalizaci her, ale teprve po patnácti letech snažení, v roce 1973, bylo na následující rok vypsáno první referendum o legalizaci kasin. Leč nekonalo se,. Teprve další referendum v roce 1976 znamenalo úspěch navrhovatelů a legálnímu hraní ve městě New Jersey již nic nestálo v cestě. V sobotu 27. května 1978 v 10 hodin dopoledne otevřel guvernér New Jersey Brendand Byrne první legální kasino v hotelu Resorts International (dříve Chalfonte – Haddon Hall z roku 1904). Obyvatelé největších měst východního pobřeží – Filadelfie,

Bostonu, Washingtonu či New Yorku – již nemuseli cestovat přes celé Spojené státy, aby si mihli zahrát. Stačilo nasednout do autobusu či auta a za pár hodin již svírat v hrsti žetony v kasinu, které si s kasinem lasvegaským nijak nezaдалo. Přítomnost amerických vojáků ve městě znamenala další nárůst nelegálních her, neboť tak velké množství lidí se prostě nějak bavit muselo. Jejich ožebračování se však nelíbilo zástupcům města, kteří se obávali o jeho reputaci, a tak v r. 1943 provedl šerif James Cermack nečekanou razii v lkubu Babettes, kde zabavil herní zařízení za statisíce dolarů – vše pro sportovní sázky, stoly na kostky i ruletu. Stabbins se ocitl za mřížemi, později dostal pokutu 5000 dolarů a zákaz podnikání v oboru.

Když válka skončila, ukázalo se, jak důležitý byl pobyt vojáků ve zdejší oblasti. Mnozí z nich se sem teď vraceli, zde se oženili nebo i usadili, anebo jen vzpomínali. Město jejich přítomnost nutně potřebovalo, protože mu vyrostl vážným konkurent ve floridských rekreačních centrech. Magistrát Atlantic City se proto všemožně snažil, aby popularitu města udržel. Nabídl je dokonce k trvalému usídlení OSN. Jeho zástupci si město v roce 1946 prohlédli, ale potom se rozhodli pro New York.

V r. 1948 Joseph Hackney opět jednou přitáhl k Atlantic City světovou pozornost, když před zraky turistů, fotografů a kameramanů vyskočil z letící vzducholodi do moře. Ale nestačilo to, neboť tradiční zájem upadal. Zastupitelé města znovu řešili jak dál

s nárůstem podvodných her – skořápek a kostek -, jakož i prostituce a opilství. Oprášili proto návrh na vyřešení všech uvedených starostí legalizací gamblingu, jeho zpoplatněním a kontrolou. Pozice ilegálních provozovatelů však zůstávala natolik silná, že ani tentokrát k legalizaci nedošlo. Místo povolených her, jež by konkurovaly stále známějším prosperujícím nevadským podnikům, se Atlantic City mohlo chlubit maximálně tím, že se zde v r. 1952 nechal Donald Harrison

pohřbít na 42 dnů ve skleněné rakvi, nebo soupeřením číšníků v porcování krocana, závodech tácy či soutěži liftboyů. Magistrátu již bylo jasné, že dostatečnou pozornost turistů nepřikládá ani největší žárovka světa (75 000 W) darovaná firmou General Electric, ani všudypřítomná cukrová vata, hotdogy, zmrzlina či oříšky u desítek dětských atrakcí. Ve městě se již musí začít legálně hrát! Hlasy po otevření heren se ozývaly stále častěji. Zvláště po dalším zátahu (9. srpna 1958) na ilegální gambling v klubech Bath a Turf, kde se již hrály všechny kasinové hry bez jakýchkoli limitů. V té době ovšem již o nevadském Las Vegas věděl snad každý Američan a město získávalo pozici turistického centra první velikosti. Na rozdíl od něj si Atlantic City udržovalo turisty jen s největším vypětím, protože mu pomáhaly hvězdy showbyznysu jako Paul Anka či Frank Sumatra a v r. 1964 i Beatles. V kinech se znovu promítaly filmy s městskými motivy jako Občan Kane nebo Tři děvčátka v modrém, kde zazněla i píseň o boardwalku. A stále to bylo málo.

Konkurence rostla. Rok co rok se objevoval stejný návrh na legalizaci her, ale teprve po patnácti letech snažení, v roce 1973, bylo na následující rok vypsáno první referendum o legalizaci kasin. Leč nekonalo se,. Teprve další referendum v roce 1976 znamenalo úspěch navrhovatelů a legálnímu hraní ve městě New Jersey již nic nestálo v cestě.

V sobotu 27. května 1978 v 10 hodin dopoledne otevřel guvernér New Jersey Brendand Byrne první legální kasino v hotelu Resorts International (dříve Chalfonte – Haddon Hall z roku 1904). Obyvatelé největších měst východního pobřeží – Filadelfie, Bostonu, Washingtonu či New Yorku – již nemuseli cestovat přes celé Spojené státy, aby si mihli zahrát. Stačilo nasednout do autobusu či auta a za pár hodin již svírat v hrsti žetony v kasinu, které si s kasinem lasvegaským nijak nezaдалo.

pokračování příště